

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1658

§. 207. Acceperunt ergo Corpus Iesu, & ligauerunt illud linteis cum
aromatibus sicut mos est Iudæos speplire. v. 40.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45556

fictione tu confortas in pusillanimitate, tu in nobis tentationes vincis. Merito igitur exulto in tuo aduentu per venerabile sacramentum, nam tecum pariter ad me intrat omne bonum, siue hoc intelligam siue non penetrem. Verum hæc lætitia iuste in ærorem admixtum habebit: nam dum animaduerto quid tu sis, & quid ego, quanta beneficia mihi exhibueris tu & quam ingratus sim pro his ego; quanta passus sis pro me & quam parum hæc recogitentur à me; merito in ærore tabesco. Quid enim sum ego miser vermiculus terræ, spurcissimus peccator, fœtidissimum luetum, ut mihi aliquid arrogem, qui dum me bene considero etiam nihilo sum minus. Quid igitur sum ut tu Dominus meus & Deus meus Creator cœli & terræ, magister omnium, lumen cœli, gloria Angelorum & honor sanctorum omnium, ad me terræ vermiculum (si adhuc nomen vermiculi merear) intres?

S. 207. *Acceperunt ergo Corpus Iesu, & ligauerunt illud linteis cum aromatibus sicut mos est Iudaos sepelire. v. 40.*

Morem suæ gentis non malum Christus in se seruari permisit, etsi hic in scriptura sacra non esset præceptum ut sciamus huiusmodi officii honorem fidelium corpori emortuo exhiberi posse. 2. ut non sola scripturæ mensura cuncta velimus mensurare, sed cum ea quæ rationabilia sunt, nos posse seruare, imo debere. ad quid enim ratio nobis data vel innata est, si eam sequi vel usurpare sit nefas sed quare non dicuntur vixisse corpus sed linteis & aromatibus inuoluisse? Vtique quod vngere esset tenue, ipsis aromatibus infodere & immergere liberale. & corpus adeo lacerum, ut vix alius esset modus illud tractandi. imo occasus solis imminens, & festus dies inchoare cum solis occasu gestiens ita vegetet festinari. Factum est igitur in Christi Domini corpore quod Aegyptij in suis Mumijs procurat se cernuntur, de quibus doctissime scripsit Athanasius Kircherus in suo Oedipo recens Romæ excusio, ut gentilem & Iudaicum morem si cum ratione consentit sciamus non esse abominandum.

O Vos mei digiti; ô calame scriptor iustum æquumque est ut adeo mirabili rei interficis, vnctionique huius demortui: sustinete modicum quo sic mei oculi sese non nihil ad lacrimandum disponant. Aequum est, ô cor meum, ut gemas & æquum est, oculi mei, ut ploretis, quippe cum singuli hic & gemant & plorent, & qui maxime illum diligit, maxime egeriam lacrimis illum prosequatur, vos non decet ferari & esse otiosos

tiolos O cor meum, non desine lacrymari, & vos mei oculi ne intermittite lacrimarum rivos educere. Nam apud exequias has pompamque funebrem Dei mei, oportet vos tautundem lacrimarum promere ad laudandum, atque vnguenti ad condiendum dederunt alij. pretiosas igitur lacrymas educite oculi mei. non viles. pretiosæ lacrymæ sunt quæ eliciuntur super peccatis, super afflictione ecclesiæ super Dei dehonoratione, seductione hominum & corruptela morum. Has si datis, iam plus datis quam centum imo mille libras aromatum. Illas lacrymas in penitente Dominus amavit vivens & laudavit multum, & mortuus nobis commendare, non desistit. Nunquam, ô anima mea, tibi desit excellentissima hæc vinctio, tum in vltis proprios: tum, si quid potes, in proximorum auxilium: quæ, si sapias, nunquam alios vinctiois huius misericordiæ indigos adiuvare detrectabis. Curte igitur, festina, propera, amica mea species tibi aromáticas ex Christi passione atque vberere gratia sollicitè collige; easque in vaseculo peccatoris tui pistillo crebræ meditationis contusas igne sancti desiderij simul decoctas, oleoque lætitiæ impinguaras ad vsus iam dictos applica. Et quod ad te attinet, dic: *Dilectus meus mihi inter vbera mea commorabitur, & quo ad proximum, clama præ zeli feruore, quis infirmatur & ego non infirmor? quotidie morior propter vestram gloriam & salutem.*

§. 208. *Erat autem in loco, vbi crucifixus est, hortus. v. 41.*

Spectans ad virum nobilissimum ciuitatis, Ioseph ab Arimathia virique amænus, secundus floridus, variis arborum, florum, vinearum varietate ornatus, & odoriferus, bene oclusus muris qui more Iudæorum sepulchrum ibi suum construi fecerat, in petra viua, quia voluit sepulchrum suum immobile esse, nec vnquam aboleri, sed existare perpetuum suæ vitæ monumentum, in hoc ergo poni voluit Christum Iesum, ex mera erga ipsum reuerentia & amore, nec sine mysterio. Quoniam primus parens in horro occubuit à Sathana seductus, ideo Christus voluit contra satanam in horto sepultus resurgere & mortuos viuificare.

Esto igitur hortus conclusus, ô anima mea, nec sus luxuriæ, nec canis inuidiæ, nec vulpes fraudulentiæ, neque venenatarum cogitationum serpentes ingressum in eum inueniant: sed solus ipse, qui dominus eius solus esse debet, Christus sponsus, dilectus, & frater tuus. Colat & custodiat illum, uti deliciarum suarum ac voluptatis diuinæ paradysum, dic anima mea, dic dilecta dilecto, dic cum sponsa lætitanter: *surge Aquilo veni auster: perfla*